

Mikael Niemi

Från Norstedts hemsida:

"Jag föddes 1959 och växte upp i Pajala, alldeles vid den finska gränsen. Min mormor var same och min far är tornedaling. Jag har således rötterna i två kulturer vilket ger mig både kraft och inspiration. I femtonårsåldern började jag skriva dikter och noveller och drömmen om att bli författare blev allt starkare. Jag utbildade mig till elteletekniker och flyttade till Luleå, efter gymnasiet arbetade jag bland annat på verkstad, som lärarvikarie, elevassistent och på ett litet bokförlag. Hela tiden skrev jag, och 1988 fick jag ut min första bok, diktsamlingen *Näsblod* under högmässan."

Sedan dess har Mikael Niemi skrivit både lyrik, prosa och dramatik. Hösten 1994 kom den första ungdomsboken, *Kyrkdjävulen*. Den utspelar sig i Pajala och handlar om tre ungdomar som får strida mot otäcka bestar i en urgammal kamp mellan det onda och goda. Samma ungdomar är med i uppföljaren *Blodsugarna*, som utkom 1997.

Mikael Niemis första vuxenroman, *Populärmusik från Vittula*, gavs ut år 2000 och är en humoristisk och skrönaktig skildring av pojklivet i Pajala under 1960- och 70-talen. Den tilldelades det årets Augustpris och har sålts i närmare en miljon exemplar i Sverige. *Populärmusik från Vittula* har översatts till fler än 30 språk, och har även filmatiserats i regi av Reza Bagher, med bland andra Björn Kjellman och Lennart Jähkel i rollerna.

2004 utkom *Svålhålet. Berättelser från rymden* och hösten 2006 *Mannen som dog som en lax*. I mars 2010 utkommer ungdomsboken *Skjut apelsinen*.

Utmärkelser

Augustpriset 2000, för *Populärmusik från Vittula*
Tidningen Vi:s litteraturpris, 2000
Årets Norrbottning, 2000
Din bok - vårt val, 2000
Årets Bok, Månadens boks pris, 2002
Piratenpriset, 2002
2009 års Albert Engströmpris!

*Pressröster om *Mannen som dog som en lax**

"Mikael Niemi är kanon. Han skulle till och med kunna vara kanon, om ni förstår vad jag menar. Det borde vara lag på att läsa honom. Mikael Niemi är berättarglädje, livsglädje och läsglädje.

Allt i ett och samma lustkoncept.

`Populärmusik från Vittula` slog ner på bestsellerlistorna som ett glödande vridet järnspett från Tornedalen. Sen fick Niemi för sig att förlusta sig med burleska rymdskräckelser, i novellsamlingen `Svålhålet` förra året.

Nu kommer `Mannen som dog som en lax` - en kriminalroman som är bred som en norrländsk älv. Tokroligt glittrande på ytan, men mystisk på djupet och hotfullt dånande. Det sistnämnda i sitt fördömande av utrotningen av det tornedalsfinska språket." Arbetarbladet

"Vad Tornedalens författare betyder för att i någon mening upprätta detta av storpolitiska beslut splittrade område kan inte värderas. Och det berättar något om vad litteratur gör: den sätter på kartan, skapar medvetande och ger insikter samtidigt som den roar och engagerar. Mikael Niemi är väldigt bra på det."
Östran/Nyheter

Från norrbottensförfattare.se

Långt innan *Populärmusik från Vittula* erövrade världen hade Mikael Niemi debuterat inom två andra genrer: lyrik och rapportböcker. 1988 kom diktsamlingen *Näsblod under högmässan* och *Mitt i skallen*, en bok om gymnasieeleverna på Midskogsskolan i Luleå. Om dikterna skrev Göteborgs-Posten (1988-03-21) att: "Mikael Niemis rättframma debutbok är en frisk nordanfläkt i den yngsta litteraturen." Året därefter gav han ut två böcker: diktsamlingen *Änglar med mausergevär* och rapportboken *Med rötter häruppe*. Romandebuten skedde med ungdomsboken *Kyrkdjävulen* (1994) och tre år senare kom *Blodsugarna* med samma huvudpersoner. Patrik Back skrev i Västerbottenskuriren (2002-04-20): "Både Kyrkdjävulen och Blodsugarna är rysare med övernaturliga inslag, de innehåller monster och återuppståndna döda. Men även det lilla får plats, till exempelvis Mattis klämmande av finnar under morgontoaletten."

För *Populärmusik från Vittula* fick han Augustpriset 2000. Boken blev en formidabel succé hos både läsare och kritiker – en riktig kioskvältare! Den har sålts i över 800 000 exemplar bara i Sverige. Romanen har också filmatiserats, blivit teater och översatts till ett tjugotal språk: grekiska, meänkieli, serbokroatiska och polska för att nu nämna några. 2004 kom *Svålhålet* och mottagandet blev blandat. "Mikael Niemi är här en skränförfattare av sällan skådat slag. Svålhålet är en hialös bok, ett lustfullt Aniara- eller Stjärnornas krig-äventyr ut i det kosmiska och okända, med väl kända pusselbitar, men på ett språk som med sin kvasivetenskapliga fantasifullhet går utanpå det mesta", skrev Gunder Andersson i Aftonbladet (2004-09-13). Johan Lundberg, Svenska Dagbladet (2004-09-13) skrev: "Vill man vara välvillig kan man säga att Mikael Niemi med Svålhålet undersöker de absoluta gränserna för berättandet och fabulerandet. Denna bok ökar därför nyfikenheten på hur han skall utvecklas som författare. Själ hoppas jag att han återvänder från rymden till Tornedalen."

Det gjorde han också i nästa roman som bär den omisskännliga niemititeln: *Mannen som dog som en lax* (2006). Återigen har Mikael bytt genre. Till det yttre är boken en deckare, den mördade som dog som en lax är åldringen Martin Udde (= Niemi). En kvinnlig polis från Stockholm skickas till Pajala för att leda utredningen. Så småningom kommer det fram att Martin Udde knappast sörjs av någon. Han är en elak gubbe och motståndare till meänkieli, tornedalingarnas språk. Svenska Dagbladets recensent Magnus Persson (2006-09-04) lyfter fram ett aktuellt samhällsproblem som belyses i romanen: mordet på ett språk och en kultur. "Niemi lyckas utmärkt med att balansera deckargenrens krav på spänning med utforskningen av språkets makt – och maktlöshet. Vad händer med en människa som förbjuds tala sitt modersmål? Vad händer när ens kulturella rötter förklaras mindervärdiga och värdelösa? Vad händer när denna skam införlivas med dig själv och du för den vidare till dina barn?", skriver Magnus Persson.

2010 är det åter dags för en ungdomsroman, *Skjut apelsinen*, en bok som förfaller har hämtat inspiration från de skolmassakrer som förekommit under senare år på olika håll. Bokens huvudperson hatar sitt gymnasiums klassamhälle. Han bestämmer sig för att börja ett nytt liv; för att bli sedd gör han sig löjlig. Och han skriver våldsfyllda dikter. Men hans uppror är ofarligt. Den som är farlig är vännen Pål, vars hat bryter ner hans förstånd och gör honom beredd att begå ett illdåd. Ying Toijer – Nilsson skriver i Svenska Dagbladet (2010-04-27): "Berättelsen bärs av ett språk som genomströmmas av kraft och energi, upproriskt som bokens handling. Där finns uttryck för äckel och plåga, men också en svart

humor, som gör att man flabbar till mitt i eländet.”

1983 Rusning [Dikter] (Skrivarförlaget)
1988 Näsblod under högmässan [Dikter] (Norstedts)
1988 Mitt i skallen! Rapport från en gymnasieskola (Författares Bokmaskin)
1989 Änglar med mausergevär [Dikter] (Norstedts)
1989 Med rötter häruppe. En rapport om Tornedalen (Författares Bokmaskin)
1994 Kyrkdjävulen [Ungdomsroman] (Alfabet)
1997 Blodsugarna [Ungdomsroman] (Alfabet)
2000 Populärmusik från Vittula [Roman] (Norstedts)
2004 Svålhålet. Berättelser från rymden (Norstedts)
2006 Mannen som dog som en lax [Roman] (Norstedts)
2006 Jag gjorde Vietaskuppen [Dramatik; premiär på Norrbottensteatern 2006]
2010 Skjut apelsinen [Ungdomsroman] (Rabén&Sjögren)

Från wikipedia

Populärmusik från Vittula är en [roman](#) skriven av den [svenske](#) författaren [Mikael Niemi](#) och som gavs ut år [2000](#).^[1] Boken har en grund i Mikael Niemis egen uppväxt i [Pajala](#) i [Norrbotten](#) under 1960-talet och början av 1970-talet, men är en [skräna](#) snarare än en [självtbiografi](#). Populärmusik från Vittula var Niemis första vuxenroman, och hans stora genombrott. Boken såldes i stora upplagor och belönades med [Augustpriset](#) år 2000.

Namnet "[Vittula](#)" är en förkortning av [Vittulajänkkä](#), den lokala tornedalsfinska beteckningen på området i Pajala där huvudpersonen Matti växer upp. Den bokstavliga översättningen av namnet är "[fittmyren](#)". Det [tornedalska](#) har en framskjuten position i boken, både i form av uttryck på [meänkieli](#) (eller tornedalsfinska, som språket genomgående kallas i boken) och humoristiska och smått ironiska skildringar av personer som är djupt rotade på orten, [laestadianismens](#) inflytande, [kommunistiska](#) åsikter, släktfejder, och lokal [vidskepelse](#). Många av händelserna i boken speglar [machomentalet](#), hårt supande och [alkoholism](#), vilket också skildras som grund till många personliga tragedier i området. Niemi spelar samtidigt på schablonbilder av Norrbotten och Tornedalen i övriga Sverige. En viktig del av handlingen är hur [populärmusiken](#) och [rock'n'rollen](#) anländer i pojkaras liv och får en stor roll.

Boken har översatts, inte bara till [meänkieli](#) som [Poppimysiikkiä Vittulasta](#) och [finska](#) ("riksfinska") som [Populäärimusiikkia Vittulajänkkältä](#), utan även till ett antal andra språk. Den blev 2004 filmatiserad av [Reza Bagher](#) för [SF](#) (se [Populärmusik från Vittula](#)).

Intervju i Metro Publicerad 2006-08-02 07:42

"Jag vill inte bli en korv och potatisskivare"

Mikael Niemi vill inte fastna i en genre bara för att tjäna pengar

--	--	--

”Jag har ringt upp honom och kollat om han är arg än. Det var han.”

En grinig gammal tulltjänsteman hittas mördad med ett fiskljuster i magen. Mikael Niemi har bytt genre igen. Nu har han skrivit en kriminalroman, men han är kvar i Pajala.

– Det är en vanlig mordhistoria i Pajalamiljö. Men den här gången har jag gjort lite utblickar i världen, till exempel i Stockholm.

•• **Du har skrivit ungdomsböcker, science fiction, humorromaner. Varför nu en kriminalroman?**

– Jag älskar kriminallitteratur. Så har jag ju polisfarsa. När han steg upp mitt i natten när jourtelefonen ringde, det var en spänning i luften då.

•• **Har du svårt att bestämma dig för en genre?**

– Det roligaste är att byta. Jag har inga fördomar mot genrer. Jag försöker skita i vad man ska och vad man bör. Jag vill släppa fram punken, att bryta och blanda stilar. Det får klinga falskt, men hjärtat ska vara med.

•• **Du är ganska ensam om det.**

– Det vanliga i Sverige är att man skriver i en genre, i samma tonläge. Få författare är breda, som jag. Man blir varnad, man ska bli vid sin läst. Men jag vill inte bli en korv och potatis-skrivare. Det är för beräknande att bara skriva för att tjäna pengar.

•• **Vad vill du skildra i "Mannen som dog som en lax"?**

– Jag intresserar mig för det stillsamma statskontrollerade våldet i rättsapparaten. Våldet smyger sig fram med ett stort lugn, ingen blir orolig. Det är svenskt. Det bygger på en tanke om kollektivet som är unikt för Sverige. Vi är fortfarande bönder i en stor by. Jag tycker om det.

•• **Vad kan du om polisarbete?**

– Min farsa var ju polis. Men kriminalromaner som enbart handlar om polisarbete saggas efter hundra sidor om det inte händer något annat också. Man blir less helt enkelt. Jag har språket och kulturen som underhistoria. Jag har skrivit en bok som jag själv skulle vilja läsa.

•• **"Populärmusik från Vittula", "Svålhållet", "Mannen som dog som en lax". Varför har du så konstiga titlar på dina böcker?**

– Jag är faktiskt väldigt nöjd med mina titlar. Jag ägnar många timmar åt att komma på rätt namn. Det är som att döpa ett barn. De har ett namn när de föds, man måste bara komma på det.

•• **Hur är en bra titel?**

– Det ska vara poesi i namnet, man ska få bilder i huvudet. De ska vara lite knäppa, man ska haja till. "Mannen som dog som en lax" är en skitbra titel. Jag får en bild av en karl med en metkrok i munnen. Laxen för tanken till mystiken här uppe och det hörs att det är en krimbok.

•• **Många personer i boken finns i verkligheten i Pajala. Vad säger de om att vara med i din bok?**

– Jag har frågat om tillstånd. När jag behövde någon på hemtjänsten som skulle hitta ett lik ringde jag dit och frågade. Det tog fem minuter för dem att hitta en kvinna. Varför ska man hitta på människor? Det finns ju riktiga.

•• **Hur gick det med Bengt Pohjanen, som du tårtade på hans filmvisning för några år sedan?**

– Jag har ringt upp honom och kollat om han är arg än. Det var han. Det är vapenvila, men kram och förlåt har det inte blivit.

•• **Varför gjorde du det?**

– Han smädade min släkt i sin kortfilm, så det var rätt gjort. Jag var beredd att ta dagsböter. Ibland ska man skita i folk som jävlas, ibland ska man ta fajten. I år har jag inte fått någon fiende, men en ny fiende vartannat år är lagom. Annars lever man för mesigt.

--	--	--

Ola Jacobsen

Recension i SVD

Thriller omkolonialism

på svenska

4 september 2006 kl 11:10, uppdaterad: 11 oktober 2007 kl 07:10 ÖVRIGTMANNEN SOM DOG SOM EN LAX Niemi, Mikael Förlag: Norstedts Övrigt: 336 s.

KULTURKROCKAR | Mikael Niemis flödande rika samtidsroman är en svidande vidräkning med förtrycket av tornedalsfinnarna. Det handlar om mordet på ett språk, skriver Magnus Persson.

Det finns författare som redan i titlarna på sina böcker lyckas ringa in särarten i både det enskilda verket och i hela författarskapet. Mikael Niemi tillhör definitivt denna skara. Smaka på följande urval: "Näsblod under högmässan" (1988), "Änglar med mausergevär" (1989), "Populärmusik från Vittula" (2000), "Svålhålet" (2004).

Redan i titlarna framträder några av de viktigaste ingredienserna i Niemis poetik. Kollisionen mellan till synes väsensskilda företeelser, förkärleken för det groteska, korsbefruktningen mellan högt och lågt, ifrågasättandet av förgivet tagna moraliska, estetiska och geografiska hierarkier. Och, naturligtvis, humorn.

Det finns ingen anledning att revidera denna bild när Niemi i dag utkommer med sin nya roman *Mannen som dog som en lax*. Viss anledning till oro var kanske befogad när man fick höra att nu även Niemi hade skrivit en deckare - de författare som inte valt att pröva lyckan i genren börjar bli lätträknade.

Men Niemi har inte "sålt sig" eller kompromissat bort sin egenart. Han har förvisso skrivit en deckare som torde tilltala åtminstone de mera frisinnade av genrens konnässörer. Men han har också skrivit en flödande rik samtidsroman som med närmast kuslig precision pekar rakt in i några av våra mest aktuella och brännande samhällsproblem. Alla som älskat Niemis tidigare böcker kan också vara lugna: den egensinniga stilen, det vildvuxna och härligt groteska innehållet, och det märgfulla språket - allt är intakt också i den nya romanen.

Men man kan ändå ana en förändring, som måste ses som en utveckling snarare än ett brott, inom ett ovanligt konsekvent författarskap. Denna förändring är svår att ringa in. Det handlar om tempot, som nu tillåts vara långsamt, riktigt långsamt, när berättelsen så kräver. Det handlar om språket, som liksom tidigare tillåts pendla mellan de mest skilda tonlägen, idiom och stilnivåer, men som nu präglas av en annan eftertänksamhet, ett slags lågmäld självreflexion.

En gammal och extremt osympatisk gubbe hittas brutalt mördad i sitt hem i Pajala. Som i så många deckare som utspelar sig på landet krävs polisiär förstärkning från huvudstaden. Den unga polisen Therese Fossnes från Rikskriminalen gör entré, fullt inställd på att möta alla de fördomar om nollåttor som sägs prägla norrlänningar i allmänhet och tornedalingar i synnerhet. Visst blir det en del gnissel, men rätt så snart blir hjältingen varse att kulturkrockarnas logik varken är så enkel eller logisk. Inte så att tornedalingarna skulle utmärka sig genom att vara speciellt öppna och toleranta mot främmande. I det avseendet är de varken bättre eller sämre än några andra. Men de vet någonting om främlingskap och förtryck som Therese inte vet.

Parallellt med, och efterhand oupplösligt sammantvinnat med, mordutredningen aktualiseras frågan om Sveriges behandling av de inhemska etniska minoriteterna. Mordet på gubben, en rabiät motståndare mot det tornedalsfinska språket meänkieli, vidgas till att handla om majoritetskulturens försök att assimilera, normalisera, och i en del fall utplåna, det främmande. Den egentliga mordgåtan i denna bok kretsar kring ett språkmord.

Niemi lyckas utmärkt med att balansera deckargenrens krav på spänning med utforskningen av språkets makt - och maktlöshet. Vad händer med en människa som förbjuds tala sitt modersmål? Vad händer när ens kulturella rötter förklaras mindervärdiga och värdelösa? Vad händer när denna skam införlivas med dig själv och du för den vidare till dina barn?

Trots den svidande vidräkningen med förtrycket av tornedalsfinnarna hänger sig Niemi aldrig åt att romantisera eller idyllisera. Lokala kulturer måste få existera och bestämma över sina egna språk, traditioner och identiteter. Men de existerar aldrig i isolation, utan kan och måste också ha öppna gränser mot det som ligger utanför, även om det skulle vara så långt borta som i Afrika, dit en av romanens många bihandlingar för oss.

Niemis nya roman är en lektion i postkolonialism på svenska. Samma problematik om språkligt och kulturellt förtryck som präglar förhållandet mellan de gamla kolonialmakterna och deras undersåtar kan återfinnas inom folkhemmets gränser. Niemi pulveriserar effektivt myten om den naturliga enspråkigheten ("Människohjärnan var byggd bara för ett språk åt gången", som denna myt formuleras på ett ställe i romanen). Men i ett globalt perspektiv är flerspråkigheten det naturliga, något som Esaias, en av romanfigurerna, blev varse under en resa till Indien. I Bangalore kommer han i samspråk med en fattig gatpojke i tioårsåldern. Han talade hindi, marathi, tamil och engelska. "Fyra språk, och inte det minsta tecken på överfylld hårddisk." Se där, ett gott argument mot de monokulturella och enspråkiga underströmmarna i de aktuella debatterna om kanon och blattesvenska.

MAGNUS PERSSON

Recension i Kristianstabladet

Publicerad 3 september 2006 20.16 Uppdaterad 30 juni 2010 7.23

[Större](#) eller [mindre](#) text

Niemi, Mikael: "Mannen som dog som en lax"

Roman.

Mikael Niemis styrka är att han spårar ur då och då. Men i nya deckaren "Mannen som dog som en lax" blir det väl ofta, anser Thomas Lunderquist.

I fredags sa Per Feltzin i P1:s Kulturnytt att Suzanne Biers nya film går för mycket på räls

och spårar ur för lite. Så, fast tvärtom, skulle man kunna beskriva Mikael Niemis nya roman "Mannen som dog som en lax".

Titeln låter mest som en sketch av Ronny Eriksson, men romanen börjar som en helt konventionell, modern svensk deckare. 33-åriga polisbetjänten Therese Fossnes har skickats upp från Stockholm till Pajala för att utreda ett mord. Den pensionerade tullaren Martin Udde, en riktig skitstövel tycker ortsborna, har spetsats på ett ljuster. Den "blonderade nollåttan" Therese får fullt upp att kämpa mot tornedalingarnas misstänksamma, (mans-)chauvinistiska dryghet. Dessutom utövar en av de misstänkta, Esaias Vanhakoski, en lantis som hämtad ur Norrlands Guld-reklamen fast snyggare, en säregen attraktionskraft på Therese...

Har man läst Niemis dundersuccé "Populärmusik från Vittula" från 2000 och särskilt hans förra, den underbart och gränslöst knasiga science fiction-novellsamling "Svålhålet" från 2004, förstår man dock att han inte kommer att kunna hålla fast vid något så slentrianmässigt, tack och lov. Det kommer att spåra ur.

Det gör det. Ett kapitel handlar i ett påstått citat ur "Jägarliv i Tornedalen" om fångstanordningen loukku. Ett annat är utformat som en enkät, med frågan utelämnad. Sannolikt rör det sig om huruvida svarspersonerna skulle kunna tänka sig att döda, och under vilka förutsättningar. Bokens viktigaste fråga blir inte vem som mördade Martin Udde, utan meänkielins, tornedalsfinskans, status, värdet av rötter och skammen och stoltheten över tornedalsarvet. Lägg till detta ett par historiska redogörelser över avgörande historiska tilldragelser och några fullständigt surrealistiska drömsekvenser...

Samtidigt är Niemi ändå konventionell. I sin miljöbeskrivning är han lite väl snar att ta till stora trumman om Tornedalens rejäla naturskönhet, något som känns igen från hans tidigare prosaböcker. Visst är det magiskt vackert, men det kan bli lite väl mycket reklamfilmspastoral idyll. Och talspråket kan bli lite väl "snyggt", tillgjort och tillrättalagt: "Man skulle sluta tänka. Släppa. Kroppen visste själv hur den skulle springa. Med pappa. Man skulle sprungit här med pappa."

Niemi är en känslig iakttagare av människosjälen, men han dröjer inte tillräckligt länge vid sina karaktärer. Det är lite för många spår, lite för många personer som kommer och går, för många trådar att tvinna.

Kort sagt: lite väl många urspårningar på den här resan mellan Tornedalen och Simrishamn. Men tåget kommer väl ändå fram till slut. Mordet utreds (tror jag åtminstone, jag läser sällan deckare).

De tvära kasten och lösa tyglarna, förmågan att släppa kontrollen och skjuta ut i gränslösheten, är Niemis största kvalitet. Kanske är den bara lite för stor. Han har fortfarande inte alla chips i

påsen – och det är på gott och ont.

Thomas Lunderquist

Recension av ungdomsboken Skjut apelsinen i DN

Mikael Niemi: ”Skjut apelsinen”

Publicerad 2010-05-03 11:23

Om man skjuter en apelsin och prickar rätt så blir det bara våta slamsor kvar. Precis som om man träffar en hjärna.

Det tar ett tag innan vapnet osäkras i Mikael Niemis nya ungdomsroman ”Skjut apelsinen”, den första sedan han började skriva för vuxna med Augustprisade ”Populärmusik från Vittula” för tio år sedan. Men han debuterade som ungdomsförfattare (”Näsblod under högmässan”). Nu kommer en högspänd, känslösam, stormig uppgörelse med världen som den ser ut när man är beroende av de populära gängen, när vuxna saknar auktoritet fast deras jobb är att få ordning på slagfältet i ett klassrum.

Den namnlösa huvudpersonen hatar sitt gymnasiums klassamhälle som består av skitar och idioter. Skitarna får allt av rika föräldrar, och idioterna är den nyttiga underklassen som ler när de kuvas.

Hur ska man överleva utan att välja sida? Det finns bara ett sätt: att bli något tredje, något som alla kan se och ingen känner igen. Men det kostar blod, svett och tårar. Jag har undrat hur länge det dröjer innan de allt lokalare skolskjutningarna blir ett stort ämne. Sedan Lionel Shivers vuxenroman ”Vi måste tala om Kevin” har inte mycket hänt.

Men Niemis svarta roman står mitt i samtiden där bombhot gör skolledningarna mycket nervösa och livets femton minuter av kändisglamour plötsligt uppenbarar sig för den som anses farlig nog. Och som alltid visar det sig att ett öppet hot bara är kulmen på år av dolda hot, av mobbning och sorger.

”Skjut apelsinen” är en grabbig bok full av ejakulationer, våld och sår. Det är klassiskt att kvinnor får representera motståndet när en proletärhjärte gör upp med världen. Här är det tjejerna i klassen som under en lektion i genuskunskap får en lektion i härskarteknik av sin klasskamrat. Med den scenen antar jag att Niemi vill raljera över flickors hopp om att deras kön inte ska hindra dem att göra vad de vill av sitt liv. Att det är ”politiskt korrekt” överhetspropaganda?

Det är logiskt att huvudpersonens poetiska eld bara tänds av manliga författare och att han hävdar att de skyldiga till en misshandel är ”Gunnar och Knut och Vladimir”. Den kvinnliga kuratorn skriver noga ner efternamnen: Ekelöf, Hamsun och Majakovskij. Alla vuxna är korkade svikare. Också mamma vars hårda liv som undersköterska beskrivs så vackert. Det finns bara ett kvinnligt hopp och det är Lavendel i estetiklassen.

När katastrofen kommer skapar Niemi en rusig utopi av ordets makt som ingen i den här romanvärlden fattat: "språket var ju gratis". Det är för det man ska läsa honom, som många ungdomsromaner om uppbrott och uppror ger den här lust att härmas, att ta itu med världen.

Ulrika Milles